

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoP/2/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8413205899
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8413205899.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tótha a sudcov JUDr. Petra Šama a JUDr. Jozefa Škraba, v právnej veci navrhovateľky Mgr. O. L., rod. M., nar. X.XX.XXXX, trvale bytom J. č. XXX/XX, S. I., proti odporcovi K. L., nar. X.X.XXXX, trvale bytom J. č. XXX/XX, S. I., zastúpenému JUDr. Martou Konkoľovou, advokátkou, Jarmočná č. 79, Stará Ľubovňa, a vo veci starostlivosti súdu o maloletých B. L., nar. XX.XX.XXXX a A. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom u rodičov, zastúpených kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Kežmarok, Odbor sociálnych vecí a rodiny, Oddelenie sociálno-právnej ochrany detí a sociálnej kurately, Dr. Alexandra č.61, Kežmarok, o rozvod manželstva a o úpravu práv a povinností rodičov k maloletým deťom, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok č.k. 6P/96/2013 - 29 zo dňa 30. septembra 2013, jednohlasne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa.

Účastníci n e m a j ú p r á v o na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd rozsudkom rozviedol manželstvo navrhovateľky a odporcu, uzavreté dňa XX.X.XXXX v S. I., zapísané v knihe manželstiev Mestského národného výboru v S. I., vo zväzku X ročníka XXXX na strane XXX pod poradovým číslom XX. Na čas po rozvode zveril maloleté deti B. a A. do osobnej starostlivosti navrhovateľky -matky a odporcu zaviazal prispievať na ich výživu mesačne sumou po 100,- Eur na každé, ktoré otca zaviazal splatiť vždy do 20. dňa v mesiaci vopred do rúk matky od právoplatnosti rozsudku. Účastníkom náhradu trov konania podľa § 144 veta prvá O.s.p. nepriznal. O rozvode účastníkov rozhodol súd za stavu, aj keď odporca s rozvodom nesúhlasil, že manželstvo účastníkov je tak rozvrátené, že nemožno očakávať zlepšenie vzájomných vzťahov. Podľa § 36 ods. 1, § 62 ods. 1, a 4, § 65 ods. 1, 2 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine v platnom znení súčasne rozhodol aj o zverení maloletých detí do osobnej starostlivosti matky, ktorá ich mala v opatere aj v čase rozhodovania okresným súdom. Odporca takúto starostlivosť ani nenamietal. Vzhľadom na odôvodnené potreby maloletých detí, ako aj na zárobkové pomery oboch rodičov, povinného otca zaviazal povinnosťou platiť výživné.

Proti rozsudku podal včas odvolanie odporca písomným podaním zo dňa 31. decembra 2013. Namietal pôsobenie kolízneho opatrovníka v konaní, ktorého podľa odvolateľa možno považovať za zaujatého, stojaceho na strane matky, čo je v rozpore s jeho funkciou a ktorý poučil matku ako „odstaviť“ otca úplne od rodiny, vychádzajúc pri tom zo vzorov vo svojej práci. Pre úplnosť uviedol, že majú ako rodičia spolu štyri deti, a to dve maloleté a dve dospelé, z ktorých jedno je študentom vysokej školy a je naďalej nezaopatrené. Namietal z vecného i procesného hľadiska neprijateľnú správu o prešetrení rodinného

prostredia z 1.8.2013, ktorá bola súdu predložená až na pojednávaní dňa 30.9.2013. Jej obsahom sú subjektívne, nepodložené a zavádzajúce tvrdenia, vyznievajúce dosť nepresvedčivo a v rozpore s Internou normou Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny č. IN-014/2012 a aj s článkom 18 Dohovoru o ochrane práv dieťaťa. V súvislosti so zverením maloletých detí do osobnej starostlivosti matky, poukázal na skutočnosť, že matka je každé dva týždne kvôli práci v X.. Nezaoberal sa bližšie možnosťami a schopnosťami starých rodičov, ktorí majú vo zvyšné dva týždne zabezpečovať opateru detí, napriek tomu, že títo sú už v pokročilom veku, kedy reálne hrozí zvýšené riziko zhoršenia ich zdravotného stavu. Uvedené skutočnosti sú podľa odvolateľa v rozpore s článkom 29 Dohovoru o ochrane práv dieťaťa. Prvý výrok rozsudku, t.j. o rozvode manželstva napadol odvolateľ z dôvodu podľa § 205a ods. 1 písm. b/ O.s.p. s tým, že kolízny opatrovník nekonal objektívne a odporca nebol v konaní oboznámený so správou o prešetrení rodinného prostredia kolíznym opatrovníkom. Nemohol namietat, resp. navrhnúť jej doplnenie, čím bolo porušené právo na spravodlivé súdne konanie. Súd z predložených dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a následne rozhodnutiu vo veci povinnosti odvolateľa platiť výživné na maloleté deti je nad rámec jeho schopností, možností a majetkových pomerov. Odporca uhradza, čo je v rozpore so správou o prešetrení pomerov, navrhovateľke sumu 100,- Eur mesačne a v decembri to bolo 250,- Eur mesačne, čo je suma, ktorú vie zabezpečiť. Odvolateľ navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

K odvolaniu otca sa vyjadril kolízny opatrovník maloletých detí písomným podaním zo dňa 10.1.2014. Navrhol potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa pre jeho vecnú správnosť.

Matka maloletých detí vo svojom vyjadrení zo dňa 14.1.2014 k odvolaniu otca uviedla, že v rovnaký deň podala návrh na rozvod, žiadosť o určenie výživného pre maloleté deti v období do rozvodu v konaní pod sp. zn. 5 P 194/2013 a tiež žiadosť plnoletého syna o určenie výživného v konaní pod sp. zn. 4 C 192/2013, po tom, čo si všetky žiadosti zosumarizovala. Plnoletý syn A., rovnako aj ona, vykonávali svoju prax na oddelení SPO v D., kde bol - syn informovaný a matka si potvrdila svoje možnosti a vlastné poznatky o ďalšom konaní po tom, čo v mesiaci jún odporca nezaplatil žiadne peniaze pre deti a z účtu vybral celú výplatu. K svojej práci v zahraničí a starostlivosti o deti starými rodičmi matka uviedla, že i keď je pravda, že sú v dôchodkovom veku, takto sa o deti starajú už 5 rokov. Aj počas manželstva, tomu nebolo inak, v čase jej neprítomnosti sa starali hlavne oni. Pracuje ako živnostníčka a v prípade potreby - choroby alebo iných nepredvídaných okolností, je schopná okamžite ísť domov a riešiť to bude, ak to bude potrebné. Doma sú dvaja dospelí synovia, ktorí sú tiež schopní v prípade potreby pomôcť. Poukázala na to, že ak by pracovala doma niekde vo fabrike na tri zmeny, bola by s deťmi ešte menej, ako je teraz za tie dva týždne, keď je s nimi doma. Deti tým, že sú so starými rodičmi, nijakú ujmu nemajú, sú čisté, najedené, majú upratané a v škole dosahujú dobré výsledky. Otec bol s deťmi cez prázdniny dvakrát s dcérou na výlete v okolí, asi dvakrát po 15 minút pred školou - oslava menín, na mikulášskej oslave, organizovanej Tatravagónkou a v čase Vianoc vôbec. Okrem detí, na ktoré si uplatňuje výživné a syna vysokoškoláka, má ešte aj najstaršieho syna, ktorý je nezamestnaný, nežiada si nič, ale výdavky na živobytie má a tie sú v jej réžii, je to o zodpovednosti. Odporca od júla mesačne prispieva 100,- Eur na dve deti, pričom od septembra to zahŕňa aj bonus na dieťa, v auguste prispel sumou 100,- Eur na školné a v decembri 150,- Eur asi k Vianociam. Odporca z domu odišiel po vyhrotení situácie, keď udal syna A. a jej rodičov na polícii, že sa mu vyhrážajú. Po vyjadrení, že udanie nemieni stiahnuť, mu jej rodičia zrušili trvalý pobyt. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok potvrdil.

Na základe podaného odvolania, preskúmal odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle ustanovenia § 212 ods. 1, 2 a § 214 ods.1 písm. a/ O.s.p. a dospel k zisteniu, že je potrebné vykonať dokazovanie vo veci za účelom preukázania účastníkmi tvrdých skutočností.

V odvolacom konaní predložil odporca mzdové listy, z ktorých vyplýva, že jeho priemerný mesačný príjem predstavoval v roku 2013 sumu 672,52 Eur. V roku 2012 to bolo 658,25 Eur mesačne v priemernom čistom vyčíslení. Navrhovateľka rovnako v odvolacom konaní predložila zmluvu (o ošetrovaní, resp. osobnej starostlivosti) zo dňa 15.6.2010, súčasťou ktorej je dohoda o dennej mzde v sume 55,- Eur, úhrade cestovného v sume 120,- Eur a príspevku na sociálne zabezpečenie, resp. poistenie v sume 143,- Eur. Predložila daňové priznanie k dani z príjmov fyzickej osoby (bez overenia jeho predloženia

príslušnému daňovému úradu) za rok 2013, z ktorého vyplýva jej príjem v sume 14.684,28 Eur, pri výdavkoch 8.037,12 Eur a základ dane 6.647,16 Eur, čo mesačne predstavuje priemerne príjem 553,93 Eur. Daňové priznanie k dani z príjmov fyzickej osoby (rovnako bez overenia jeho predloženia príslušnému daňovému úradu) za rok 2012 vykazuje príjem v sume 15.756,66 Eur, pri výdavkoch 6.302,66 Eur a základu dane 9.454,- Eur, čo mesačne predstavuje priemerne príjem 787,83 Eur.

Na odvolacom pojednávaní navrhovateľka uviedla, že syn B. chodí na Hotelovú akadémiu v D., je v prvom ročníku v odbore cestovný ruch. Ide o štvorročné štúdium. Dcéra A. je žiačkou 4. ročníka základnej školy. Odporca vyslovil s rozvodom manželstva nesúhlas s tým, že má manželku stále rád. Bolo na navrhovateľke, aby sa rozhodla, či uprednostní vo vzťahu jeho alebo svoju matku. Navrhovateľka sa rozhodla pre rodičov. V prípade rozvodu nie je schopný platiť určené výživné v sume 100,- Eur. Keďže nemá kde bývať a z domu musel odísť, býva v ubytovni Tatragónky, kde platí 150,- Eur mesačne nájomné a na víkendy chodí k svojim rodičom. Platí výživné na plnoletého A., ktorého výživné ešte nebolo súdom stanovené. Nesúhlasí tiež s tým, aby boli deti zverené do výchovy matky, pretože táto odchádza do zahraničia, takže starostlivosť je na rodičoch, ktorí sú už staršieho veku, môžu byť chorí. Ak by k niečomu došlo, kto sa potom o maloleté deti postará. Navrhol, aby sa matka zamestnala v D. a bude preberať plnú zodpovednosť za deti, pretože on sám nemá možnosť bývania pre maloleté deti a zabezpečovať starostlivosť o ne. Keď požiadal starších synov o pomoc, tak svojho času neboli ochotní a teraz matka hovorí, že by pomohli. Nemal dobré vzťahy so svokrovcami a už pred siedmymi rokmi navrhoval, aby sa odsťahovali do sociálneho bytu, ale navrhovateľka nechcela odísť od rodičov.

Navrhovateľka k nutnosti riešenia sporov medzi manželmi rozvodom uviedla, že zo strany odporcu stále bolo poukazované na to, že nič nerobí. Ona však je matkou štyroch detí, takže sa postupne o ne musela starať. Ak bola prestávka v materstve, snažila sa nájsť si robotu a nie vždy sa jej to podarilo. Odporca sám jej vytýkal, že má ísť robiť do X.. Nechce ďalej už trpieť ani určité krivdy vo vzťahu k jej rodičom. Investície do rodičovského domu boli aj investíciami nielen pre svokrovcov, ale aj pre deti, ktoré tam bývali. Ak sa robilo na poli, tak robili nielen pre svokrovcov, ale aj pre deti. Do X. chodí preto, že z 300,- Eur by rodina nevyžila. Syn A., ktorý začal študovať prvý ročník vysokej školy, zistil, že je ťažká, resp. finančne náročná, nespíňa to, čo od školy očakáva a chce zo školy odísť. Otec deti nikdy nepochválil, stále im vykrikoval ich neschopnosť, k čomu otec uviedol, že deti majú rodičom pomáhať a nie pozerieť na počítač. K snahe odvolacieho súdu nájsť riešenie na existujúce rozpory manželov, odporca len uviedol, že nesúhlasí s rozvodom a navrhovateľka uviedla, že doteraz nebolo odporcovi nič v poriadku, takže ona už nechce v takomto živote ďalej pokračovať. Odporca tiež poukázal na to, že v rodinnom dome, kde sa hovorí o dvoch domácnostiach, reálne nemal možnosť ovplyvňovať chod svojej domácnosti, ako samostatne existujúcej, pretože pri nezhode sa prechádzalo do bytu starých rodičov. Nemal nijaký dopad a vplyv na výchovné pôsobenie v celom rozsahu. Tým, že nebýva v spoločnej domácnosti, má sám problémy zabezpečiť ďalšiu výchovu detí. Je spôsobilý platiť len výživné 100,- Eur na obe maloleté deti mesačne. K tomu matka poukázala na vyhrážky otca, že nebude platiť viac, než je zákonné výživné. Navyše, odporca predal spoločné auto Škodu Fabiu svojmu bratovi za 500,- Eur, čo je neprimeraná cena. Matka potvrdila, že v X. poberá aj rodinné prídavky na deti, nezávisle od jej príjmu.

Podľa § 22 zákona č.36/2005 Z.z. o rodine, k zrušeniu manželstva rozvodom možno pristúpiť len v odôvodnených prípadoch.

Podľa § 23 ods.1, 2,3 cit. zákona, súd môže manželstvo na návrh niektorého z manželov rozviesť, ak sú vzťahy medzi manželmi tak vážne narušené a trvalo rozvrátené, že manželstvo nemôže plniť svoj účel a od manželov nemožno očakávať obnovenie manželského spolužitia. Súd zisťuje príčiny, ktoré viedli k vážnemu rozvratu vzťahov medzi manželmi a pri rozhodovaní o rozvode na ne prihliada. Súd pri rozhodovaní o rozvode vždy prihliadne na záujem maloletých detí. Súd pri posudzovaní miery rozvratu vzťahov medzi manželmi prihliada na porušenie povinností manželov podľa § 18 a 19.

Podľa § 18 cit. zákona, manželia sú si v manželstve rovní v právach a povinnostiach. Sú povinní žiť spolu, byť si verní, vzájomne rešpektovať svoju dôstojnosť, pomáhať si, starať sa spoločne o deti a vytvárať zdravé rodinné prostredie.

Podľa § 19 ods.1 cit. zákona, o uspokojovanie potrieb rodiny založenej manželstvom sú povinní starať sa obidvaja manželia podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Uspokojovaním potrieb rodiny je aj osobná starostlivosť o deti a domácnosť.

Manželstvo ako spoločensky dôležitá inštitúcia požíva zákonnú ochranu a ako právny vzťah riadi sa príslušnými právami a povinnosťami. Zrušenie manželstva rozvodom je umelým zásahom súdu do manželského vzťahu. Súdy preto v súvislosti s takouto rozhodovacou činnosťou, ovplyvňujúc manželské a rodinné vzťahy, zvlášť sa zameriavajú na chránenie výchovy a záujmov maloletých detí. Ich úlohou je, v záujme spoločnosti na zachovaní manželstva, predchádzať narušeniu vzťahov v rodine a využívať na to všetky príslušné zákonné opatrenia. Miera narušenia vzťahu medzi manželmi je daná intenzitou rozvratu a dĺžkou jeho trvania, súd pritom berie do úvahy najmä vzájomný vzťah medzi manželmi a doterajšie spolužitie, jeho dĺžku. Rozvod manželstva nie je jediná, i keď legitímna forma riešenia manželského konfliktu. Možnosť, či nemožnosť obnovenia manželského spolužitia je subjektívnou okolnosťou, ktorá závisí od vôle manželov a ich postoja k manželstvu.

Posudzovaním príčin, ktoré viedli k rozvratu vzťahov medzi manželmi odvolací súd dospel k záveru, že tieto spočívajú v subjektívnom správaní manželov, za preukázanej aktívnej účasti tretích osôb - rodičov navrhovateľky. Odporca z hľadiska rovnosti manželov v ich právach i povinnostiach, nerešpektoval a následne nedodržiaval povinnosť starať sa podľa svojich možností, schopností a majetkových pomerov, o uspokojovanie potrieb manželstvom založenej rodiny. Táto povinnosť viaže manželov po celú dobu trvania manželstva, a to bez ohľadu na to, či manželia žijú spolu alebo oddelene. Pre plnenie povinnosti starať sa spoločne o deti a vytvárať zdravé rodinné prostredie, je potrebné, aby manželia vzájomne rešpektovali svoje práva a povinnosti, aby mali porozumenie pre vzájomné potreby a osobitné záujmy a aby sa rozpory, ktoré vzniknú v priebehu spolužitia, snažili preklenúť, usilujúc sa vo všeobecnosti vytvoriť priaznivé podmienky pre realizáciu všetkých členov rodiny.

Spolužitie účastníkov konania za dobu trvania manželstva od apríla roku 1990 vykazuje známky nezmieriteľného postupného rozvratu ich vzájomných vzťahov. Manželstvo, z ktorého vzišli štyri spoločné deti, nemá zo strany manželov snahu čerpať možnosti, smerujúce a napomáhajúce vysporiadaniu sa s problémami vyplývajúcimi zo spolužitia plnohodnotných partnerov. Žiadne také možnosti, resp. riešenie v snahe zabrániť rozpadu manželstva, nenavrhol po celý čas konania rozvodu ani odporca, ktorý s rozvodom manželstva vyslovil nesúhlas. Odvolací súd jeho nesúhlas vyhodnotil ako pasívny postoj bez akéhokoľvek úsilia, vynaloženého v prospech zachovania manželstva a tým aj celistvosti rodiny. Súd považuje spolužitie manželov z hľadiska časového obdobia, za dostatočne dlhé na overenie možnosti ďalšieho spoločného života oboch účastníkov, vzhľadom k posúdeniu, či ich manželstvo spĺňa účel a funkciu, ktorú má plniť takéto životné spoločenstvo, a to berúc do úvahy i osobnú zodpovednosť navrhovateľky ako aj odporcu za seba a svoje správanie, ktorú na seba účastníci zobrali uzavretím manželstva.

Na základe takto zisteného skutkového stavu, odvolací súd konštatuje, že v zhode s obsahom rozhodnutia prvostupňového súdu, sú v danom prípade splnené podmienky rozvodu manželstva. Od účastníkov nemožno naďalej očakávať obnovenie manželského spolužitia v rozsahu a charaktere, ako to má na mysli zákonná úprava v Zákone o rodine č. 36/2005 Z.z. vo vzťahu k dvom plnohodnotným partnerom.

Zhodnotením vyššie uvedených skutočností vo vzájomných súvislostiach, najmä s prihliadnutím na záujmy detí, v danom prípade prednostne maloletých, odkázaných na starostlivosť, výchovu a výživu účastníkov, odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v časti rozvodu manželstva ako vecne správny potvrdil (§ 219 O.s.p.).

Podľa § 24 ods.1 cit. Zákona o rodine, v rozhodnutí, ktorým sa rozvádza manželstvo rodičov maloletého dieťaťa, súd upraví výkon ich rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu na čas po rozvode, najmä určí, komu maloleté dieťa zverí do osobnej starostlivosti, kto ho bude zastupovať a spravovať jeho

majetok. Súčasne určí, ako má rodič, ktorému nebolo maloleté dieťa zverené do osobnej starostlivosti, prispievať na jeho výživu, alebo schváli dohodu rodičov o výške výživného.

Podľa § 62 ods. 1, 2 a 4 cit. zákona, plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov. Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Ak rodičia žijú spolu, prihliadne súd aj na starostlivosť rodičov o domácnosť.

V ďalšom, v prípade úpravy rodičovských práv a povinností účastníkov k maloletým deťom, sa odvolací súd na základe preukázaných skutočností, v celom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím prvostupňového súdu, vrátane jeho dôvodov (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Zistený skutkový stav zakladá správnosť rozhodnutia okresného súdu v prípade určenia osobnej starostlivosti o maloleté deti zo strany matky a tiež v prípade stanovenej výšky výživného na maloleté deti zo strany povinného rodiča - otca. Okresný súd správne vyhodnotil podmienky matky maloletých detí ako priaznivejšie v záujme zabezpečenia ich čo najúspešnejšieho a zdravého vývoja. Najvýraznejšou je skutočnosť, že maloleté deti pri určenej osobnej starostlivosti matky, zotrávajú v pôvodnej domácnosti v mieste ich trvalého a obvyklého pobytu, za už aktuálne prebiehajúceho režimu, a to i pre obdobie pracovného pobytu matky v zahraničí. Akékoľvek narušenie chráneného záujmu maloletých detí, či už z hľadiska stability výchovného prostredia, neadekvátnej starostlivosti o ne a pod. nebolo v konaní odporcom preukázané. Odvolací súd pritom poukazuje na to, že rodičovské práva a povinnosti majú obaja rodičia rovnocenne a ani jednému z nich nezanikajú ani rozvodom manželstva. Prejavenému náležitému záujmu odporcu - otca spoločných detí na výchove, najmä maloletých detí, nič nebráni za súhlasu detí, ktoré vzhľadom na ich vek už disponujú náležitou vôľou, ktorú je potrebné rešpektovať a po dohode s ich matkou, ktorú osobnou starostlivosťou o ne poveril súd.

Výšku súdom určeného mesačného výživného, ktorá vychádza z preukázaných zárodkových pomerov povinného otca, považuje odvolací súd za primeranú vzhľadom k schopnostiam a možnostiam povinného otca, ako aj vzhľadom k potrebám oprávnených maloletých detí. Odvolací súd, rovnako ako aj okresný súd rozhodol v predmetnej veci o výške výživného za stavu, kedy v ďalšom konaní o návrhu plnoletého syna A. na určenie vyživovacej povinnosti súdom, vedenom Okresným súdom Kežmarok pod sp. zn. 4 C 192/2013 nebolo ešte rozhodnuté. Rovnako nebolo rozhodnuté vo veci sp. zn. 5 P 194/2013 o úpravu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom B. a A. na čas do rozvodu manželstva účastníkov. Toto konanie bolo prerušené uznesením zo dňa 10. januára 2013 do právoplatného skončenia predmetnej právnej veci sp. zn. 6 P 93/2013. V prípade zmeny pomerov a okolností na strane povinného rodiča - otca, rovnako ako aj na strane oprávnených detí v prípade úpravy výkonu rodičovských práv a povinností, vrátane určenia výšky výživného, môže dôjsť v zmysle § 26 cit. Zákona o rodine k prehodnoteniu rozhodnutia súdom na návrh a aj bez ďalšieho návrhu účastníkov.

Odvolací súd preto, na základe vyššie uvedeného, rozsudok súdu prvého stupňa aj v tejto časti, t.j. vo výroku o zverení maloletých detí na čas po rozvode do osobnej starostlivosti matke a vo výroku o výživnom, rovnako ako vo výroku o trovách prvostupňového konania, ako vecne správny potvrdil (§ 219 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 146 ods. 1 písm. a/ v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., keď predmetom odvolacieho konania bola výchova a výživa maloletého dieťaťa, pričom ide o konanie, ktoré môže začať aj bez návrhu (§ 81 ods.1 O.s.p.).

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.